

Superar la temptació anestèsica

Potser era inevitable. La proximitat de les hores decisives i les pressions havien de fer emergir automatismes latents, relegats per l'eufòria de la mobilització popular i els primers símptomes del gir social i polític. Potser no es tracta de poca sinceritat d'alguns protagonistes polítics, sinó de la dificultat d'assumir una funció i unes posicions noves en ple desplaçament de l'hegemonia social. Aquest procés ja no el dirigeix la burgesia. Ni tampoc, principalment, els seus intendants habituals. Per això la mobilització cívica resulta tan desconcertant per als sectors conservadors de dretes i d'esquerres: pel seu caràcter autònom respecte a les classes dirigents tradicionals i pel seu potencial transformador.

Mentre la ciutadania mobilitzada pel dret a decidir ha mantingut la seva intensa activitat amb campanyes com *Ara és l'hora* per assegurar que el 9-N es pugui celebrar, les forces conservadores –fins i tot les que no en reneguen públicament, però que no la senten necessària– han posat en marxa nous mantres que permetin justificar una reculada. Només cal seguir les declaracions de polítics veterans “realistes” o les col·laboracions periodístiques més avesades a atribuir-se la perspectiva del seny i l'ordre. Expressen més devoció per la llei que per la democràcia. D'aquesta manera, el “tothom sap que no es podrà fer” i el corresponent “ja estan pensant en unes eleccions plebiscitàries” han anat guanyant terreny els darrers dies i han diluït entre alguns sectors el ferm compromís de fer efectiu el dret a decidir. Queda just un mes. Serà difícil per la gran pressió mediàtica desincentivadora. La fermesa dins del bloc sobiranista i la utilització de tots els recursos institucionals disponibles (Govern, Parlament, ajuntaments) resultaran capitals.

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

Som enmig d'un contenciós crític entre l'Estat i el catalanisme. Empesa per les mobilitzacions populars, una àmplia majoria parlamentària va arribar a un acord per convocar la població catalana a pronunciar-se sobre el seu futur. Fa 10 mesos. Es va fixar una data i una pregunta i es va solemnitzar el compromís. Aquesta era i és la peça política central de la legislatura, la que donava sentit al suport parlamentari que rebia el Govern. El bloc democràtic sobiranista va afirmar: votarem el 9-N. L'Estat i els seus aparells i aliats van dir que no. Que no podríem votar perquè no ens deixarien. Que era inconstitucional, que era il·legal i que tenien mitjans de tota mena per impedir-nos-ho.

Els catalanistes vam dir que votaríem. L'Estat va dir que no. Votar el 9-N és, doncs, vital. És guanyar. No votar és perdre. I no votar per haver renunciat a les primeres pressions jurídiques rebudes és una claudicació. L'Estat no ha fet res que no sabéssim ja fa mesos que faria. La missió del Govern i el bloc sobiranista –de tots els seus actors–, d'acord

Tothom, incloent-hi l'opinió internacional, entendrà que és l'obstrucció de l'Estat la que perjudica la qualitat democràtica de la consulta

amb el compromís adquirit, era i és assegurar les màximes garanties i les millors condicions de celebració de la consulta.

El repte és ben vigent. Les coses s'han de fer bé, esclar. Evidentment. Tan bé com puguem. Però no es fan bé quan no es fan. Tothom, incloent-hi la tan invocada opinió internacional, entendrà que és la sistemàtica obstrucció de l'Estat la que perjudica la qualitat democràtica de la consulta. No la voluntat i el compromís de les institucions catalanes. La població convocada i l'opinió internacional han de saber que el catalanisme i el govern català defensen una posició política ferma; que no representen un joc de saló per obtenir contrapartides menors; que hi ha un procés de canvi polític en marxa, i que hi seran lleials. Que aquest procés el volem negociat i acordat amb l'Estat, però que no és reversible. Sabem que no ens volen deixar votar per evitar que el suport majoritari de la ciutadania catalana es manifesti i legítimi. Per això cal votar. I cal que, mentrestant, les declaracions i les actuacions d'autoritats i dirigents siguin inequívokes.

El que és desitjable és votar amb les màximes garanties. Esclar. Però milions de persones volem votar i esperem del nostre govern que extremi al màxim l'esforç per fer-ho possible. Després, a la vista del desenvolupament de la jornada, de les condicions efectives de participació, de la qualitat del debat que s'hagi pogut produir, sabrem assignar el valor que correspongui a la participació i als resultats assolits. Però haurem fet un decisiu acte de sobirania. Ens haurem enfrontat a l'Estat que ens ha desafiat negant-nos el dret d'expressar-nos a les urnes sobre una qüestió fonamental: la qualitat i la naturalesa de la nostra comunitat. Per dignitat. Ara és l'hora. Sense morfina.